

Tabódy Ida: "ÉDES ANYÁM"

Pósa Lajos, a gyermekek kedvelt költője, egy kötet költeményt adott ki "Édes anyám" c. alatt. Ezúttal nem a gyermekek, hanem a felnőttek számára. Öröm tölt el bennünket, midőn e kedves, igazán szívből megírt költeményeket olvassuk. Megható a nagy fiúi szeretet s a kegyeletnek eme nyilvánulása, és oly jól esik végre már egy ily valódi ideális költői munkát olvasnunk, amiben nincsenek világfájdalmas frázisok, sem túlzott szentimentalizmus, sem realizmus, melyektől manapság oly sok irodalmi mű át van hatva.

Ez a gyermeki szeretetnek egyszerű szívből jövő megszólalása s éppen ez benne a szép és megható.

A "szent, magasztos élő szeretet" vezette tollát. Édesanyjáról ír, aki felnevelte, gondozta, aki szeretete által a költészet magvait hintette szívébe, aki vigasztalója, biztatója nehéz óráiban.

S talán ezen erős anyai szeretetnek tulajdonítható Pósa költészetében az a bizonyos megnyugtató hatás. Csak a széppel, a jóval, a nemessel foglalkozik, ezeket tárja szemünk elé; mert hisz gyermekkorában sem látott, tapasztalt mást, s midőn már az életében ő is helyet foglalt a küzdők között, akkor is mindenütt a szépet, a jót kereste; ezért van költészete oly jótékony hatással az olvasóra.

Amint lapozgatok a könyvben, el-elgondolkozom írója egyénisége felett. Minő pozitív elme és mégis mily költői lélek, mennyi szívjóság, mennyi szeretet nyilatkozik meg műveiben, minden gondolata poétikus, minden szava igaz, természetes. Esztétikus és költői érzék, amellet egyszerű természetesség, ezek fő jellemvonásai Pósa költészetének, ezek által éri el azt, ami ritkán fordul elő másoknál, hogy költészete közvetlen hatású és e miatt szívhez szóló.

Nézzük például e költeményt:

Hova szálltok madarak?

Hova szálltok madarak,
Talán szép hazámba?
Falu végén egy kis ház,
Ház előtt ákácfa.

Szálljatok csak, szálljatok!
Nézlek, míg csak látlak...
Daloljatok egy szépet
Az én jó anyámnak.

Mondjátok meg neki, hogy
Semmi bajom sincsen,
Mondjátok meg neki, hogy
Áldja meg az Isten!

Mennyi gyöngédség, mennyi költészet van e néhány sorban! Íme egy másik:

Minden mulandó

Bizony fiam, minden mulandó
Mindörökké sír a harangszó.

Fiam, a föld mindent betemet
Csak a dal él, meg a szeretet!

Csupán csak négy sor, de mennyi sok van benne. Pósa nem szereti a szószaporítást, néhány szóval ki tud fejezni olyan dolgokat, amelyeket mások csak túlzott szóvirágokkal képesek kifejezni, miáltal a szép gondolat már elvesztette értékét, mert erőltetett és mesterkéltté vált.

A magyar irodalom történetében Pósa Lajos kiváló helyet fog elfoglalni mint költő, s mint gyermekirodalmunk megalapítója, egyaránt. Egyik legkedvesebb specialistája irodalmunknak. Sok szülő tartozik hálával neki, mert hisz olyan kedvesen tud a gyermekekkel beszélni, "ártatlan kis szivők kertjét virágokkal beülte-ti". Olyan ő, mint a gyermekorvos a doktorok között, nem dolgozik erős dózissokkal, nem használ idegbolygató és idegcsillapító szereket, nem végez nehéz, veszedelmes, kockázatos operációkat, csak apró, múló bajokat gyógyít, de ezeket sikeresen. Szeret a gyermekekkel foglalkozni, és olyan szépen tud mesélni mindenről, főképp Istenről és hazánkról. Megtanítja őket magyar hazánkat szeretni, szivökbe csepegteti ezt a szeretetet, hogy évek múltán is örökre benn maradjon, hogy tudjanak lelkesülni ezeréves szép hazánkért.

Felnőttekkel ritkábban foglalkozik, legjobban szeret a gyermekszobában időzni; boldog gyermekkorra volt s éppen azért be tudja látni azon gyermekek sorsát, kiknek nem adatott meg mindaz, ami neki meg volt s ezért foglalkozik velük oly szeretetteljesen, pótolni akarja nekik azt, amit a sors megtagadott tőlük.

Jól eső örömmel tölt el bennünket, hogy irodalmunk ily állandó becsű költői művel gazdagodott, amely szent örökség gyanánt fog nemzedékről-nemzedékre szállani, amely felismerteti, elénk állítja a képet, a jót, ami e világon van, s megtanít bennünket szeretni azokat; megtanít rá, hogy életünk csak úgy elviselhető, ha mindig jóval, széppel és nemessel foglalkozunk.

Aki elvesztette hitét az emberekben, ki nem hisz többé semmi szépben, semmi jóban, kinek nincs már sem vágya, sem reménye, nehéz óráiban olvasson Pósa költeményeit, mert van azokban valami vigasztaló, valami megnyugtató; látni fogja, hogy vannak még nemesen érző emberek, van jóság, van szeretet, amely megédesíti az élet keserűségeit.

Pósa könyvének ajánlásra nincs szüksége, megtalálja az a maga útját. Édesanyjához írt versei maradandó szépségűek. Csendes óráinak rózsáiból, hulló verejteke gyöngyeiből, koronát tűz édesanyja jóságos redős homlokára, ez a korona az ő költői dicsősége.